

Magdaléna Tkáčová, 19 rokov, Lučivná

Láska ako zjazdovka

(úryvok)

Ešte raz. Aspoň jeden jedinkýkrát a potom... Nech sa mi aj práši na lyže!

Ocko ma pobožkal na čelo.

-Budem ťa ľúbiť, aj keď to nedáš. Opatrne hlavne, nech sa ti nič nestane.

-Neboj sa.- starostlivo som mu odvetila a zapla som si lyže.

Efraim sedel v hľadisku. Poprial mi veľa šťastia ešte pred tým, ako som si obula lyžiarky.

Lanovka ma vyviezla na vrch kopca a jediný, kto smel ísť so mnou bol tréner. V mojom prípade ocko. Premýšľala som o všetkom, čo sa mi kedy stalo na lyžiach.

Musela som sa rozlúčiť s tým, čo som tak milovala...

Bolo to super mať otca trénera. Od malička som trávila všetok čas na svahu.

Lyžiarky som si obula, už keď som mala tri roky. Všetci sa smiali, že som sa narodila s lyžami, lebo som vedela lepšie lyžovať ako chodiť. Ocko ma najprv tlačil, aby som sa tomu venovala.

Niekedy som šla na svah alebo na sústredenie aj proti vlastnej vôli.

V desiatich rokoch som dokonca skryla lyžiarky. Celé dve sezóny som nelyžovala, lebo ocko nemal na mňa nervy. Kamarátky ma začali prehovárať, aby som sa naspät' k tomu vrátila, no neúspešne.

Jakživ som bola tvrdohlavá.

Na štrnásty narodeniny začalo ísť do tuhého. Preteky každý víkend, cez týždeň som len tak-tak som stíhala štúdium. V tom čase som nevedela, čo je prioritá.

Kariéra na svahu alebo študijné výsledky...?

Nastal čas, rozhodnúť sa, kam na strednú školu. Ešte že existuje vynález ako športové gymnázium. Príjimačky z matiky, slovenčiny a pohovor. No, nebolo to až také zlé, ako som si myslela, avšak prišlo mi to dosť...samofúbe len hovoriť o svojich úspechoch a cieľoch. No ale

dajme tomu. Podmienkou bolo, že musí tréner a niekto z učiteľov vidieť, ako mi to ide v praxi.

-Nie je problém. Príďte vtedy na svah a uvidíte. – povedal ocko.

Celá komisia, čo bola na pohovore sa prišla pozrieť, ako mi to ide. Také bežné preteky. Mestská olympiáda. Komentátorka zahlásila.

-Na štarte stojí Alexia Renterová so štartovacím číslom päť. Alexia si určite brúsi zuby na prvé miesto. Olympiády sa účastní už po desiatykrát. Držíme jej palce.

Jasné, že som bola prvá. Vraj polovica komisie stála s otvorenými ústami. Bolo mi vtipné to počúvať. Hneď ako som došla do cieľa, šla som do stanu, kde stál ocko s komisiou. Stál pyšne. Porota nechápavo sledovala čas až do konca súťaže.

-Alexia, máte skvelú techniku. Takú som už veľmi dlho nevidela.- povedala jedna z nich.

-Slečna, to bolo... Neskutočný talent!

-Priятá! Na mieste vás prijímame!- skríkol riaditeľ a triasol mi pravicou.

Jedného dňa počas jarných prázdnin som povedala ockovi, že si chcem ísť len tak „rekreačne“ vyčistiť hlavu na lyžiach. Odviezol ma na svah, a keďže mal kopu práce, nechal ma tam samú, so slovami, že sa pre mňa vráti.

Pokojne som si vyšla hore a sedela som sama na sedačkovej lanovke a hojdala som nohami, ako keď som mala tri. Hore som vystúpila a spustila som sa. Serpentinami mi krásne vychádzali a cítila som vietor v dlhých blondých kučerách, ktoré mi trčali spod čapice. Pomaly som si zliezala. Bola som šťastná. Necítila som tlak zo strany ocka alebo sponzorov, nepočula som hluk fanúšikov. Počúvala som kĺzanie lyží na snehu a pískanie vetrika, ktorý sa ma pokúšal upokojiť, aby som na to všetko zabudla. Mala som tri týždne pred sedemnástymi narodeninami. Uvažovala som o súťažiach, ktoré ma ešte čakali.

Ale Lexie, prebehlo mi hlavou, sústred' sa len na to, čo robíš. Stisla som v rukách palice a jednou som mierne zaflekovala do snehu. Oprela som sa mierne o ňu a naklonila som hmotnosť na zadnú časť mojich milovaných lyží a otočila som sa. Jedna točka, druhá, tretia...

Až kým sa pri jednej z nich podo mnou nepohol sneh a nezosypal sa dole. Dva metre zjazdovky mali namiesto snehu ľad.

Bola som v koncoch. Letela som asi desať metrov. Uprostred toho sa mi však odopla jedna lyža a ja som musela letieť len na jednej. Keď som konečne zastala, teda skôr zasadla na sneh, bola som rada. Toto sa mi nestalo už sto rokov. Ruky a nohy sa mi triasli od nervov a strachu. Nádych, výdych Lexie. Upokojila som sa a pozrela som sa hore. Nikde nikoho. No super, čo s lyžou... Kým som sa nadýchla, videla som, ako jeden lyžiar jemnými serpentínami prišiel k mojej lyži, opatrne ju zodvihol a prišiel s ňou ku mne.

Bol taký zlatý.

-Tu ju máš.- povedal príjemným hlasom a žmurkol na mňa.

-Si v pohode, blondínka.- letmo sa na mňa usmial.

-Taaa... Ale hej.- zazmätkovala som. Prečo sa so mnou taký príjemný chalan vôbec baví?

Väčšina by len na mňa pozrela a dala mi lyžu. On však nie.

-Pod' pomaly dole. Pôjdem za tebou, aby sa ti nič nestalo. Dobre?

Pomaly sme liezli dole. Šla som na vlek, ale on ma zachytil.

-Pod'me na čokoládu. Pozývam ťa princezná!- povedal a pohladil ma po kučerách. Hlavou som prikývla a opätovala som mu úsmev. Nepremýšľala som nad tým, čo je zač. A ani to neľutujem.

Priniesol mi čokoládu a sadol si oproti mne.

-Tak teda, ako sa voláš? Ja som Efraim.- povedal, skladajúc si čapicu z hlavy. Mal prekrásne havranie vlasy a zelené oči, ktoré sa leskli na jeho tvári ako diamanty. Efraim...aké sladké. Ako tá čokoláda, ktorú som pomaly uchlipkávala.

-Alexia, ale všetci ma volajú Lexie.- vykĺzlo mi zo mňa.

-Lexie. Hm... Niečo mi to vraví. Aj v tvári si mi nejaká povedomá.- odmlčal sa.

-Hej ,už viem! Ty si Lexie Renterová! Mám tvoju fotku v knihe ako záložku. Si pre mňa vzor.

-Prepáč, ale prišla som si oddýchnuť a nie riešiť tu... pracovné záležitosti.- tvrdo som odsekla.

-Jasné, prepáč. Takže, chcel som s tebou len tak ísť na čokoládu a nie tu riešiť... Ach prepáč, som nemožný.

- Nie, nie si.- zasmiala som sa a pohladila som ho po zvesenej tvári. Venoval mi úsmev.

Bol taký zlatý. Bol vyšší ako ja a nosil okuliare, ktoré len zvýrazňovali jeho črty. Nevedela som sa nabažiť pohľadu na jeho vyformované telo v termo prádle, ktoré mal pod bundou.

-Povedz mi niečo o sebe.- vykĺzlo zo mňa a zalomila som rukami, ako som už miliónkrát videla v Hollywoodských filmoch.

-No tak teda, mám sedemnášť, chodím na konzervatórium, hrám na violončelo. Cez leto robím animátora na kresťanských táboroch.

Pri posledných slovách mi ztuhlo hrdlo. Azda nepatrí k tým fanatikom...? Vyzeral super, až do teraz.

-Aaaaha...- zvráštila som čelo a neisto som na neho pozrela.

-Ty asi nie si veriaca, však Lexie?- nežne šepol a ja som len pokývala hlavou, že asi sotva.

Vychovával ma len ocko, lebo mama nás „údajne“ opustila, z mne neznámych príčin. Ona sa nezaujíma o mňa ja o ňu, taký je zákon divočiny. Aj keď niekedy pri pohľade do

zrkadla nad ňou uvažujem. S ockom sme nikdy nezavítali do kostola a stále sme si z tých ľudí robili srandu.

-A ty? Čo si zač?- zasmial sa a dotkol sa háňkov na mojej ruke, ktorá zvierala šálku s čokoládou.

-Tak chodím na športový gypel ,a keď sa nudím, čítam knihy alebo si zahrám na klavír.

-To je super! Predpokladám, že si na tej škole hlavne kvôli lyžiam.

-Hej, to máš pravdu. Veľmi ma to baví, i keď sú chvíľky, kedy by som lyže najradšej šmarila do kontajnera.

-To poznám. Mám to podobné s čelom. Avšak nikdy by som nemenil. No veru. A odkiaľ si?- náhle zmenil tému.

-Tak som z Prešova, na gypel chodím do Košíc.

-Fakt?! Aj ja! Aké zaujímavé!

-Nechceš si ísť zajazdiť?- nečakane som nadhodila. Chcela som sa akosi vyhnúť týmto trápny formalityám a striasť sa ho.

Súhlasne pokýval hlavou. Lyžovali sme až do neskorého večera. Potom ocko pre mňa prišiel.

-Lexie, kto je to? Nepotrebuje zviezť?

-Som Efraim Zacharias.- povedal a podal ruku ockovi.

-Ideme do Prešova. Nechceš zviezť?

-Nie, pôjdem domov autobusom.

-Ale choď!- škaredo som na neho zagánila.

-Pod' s nami.- povedal ocko a čakal, kedy konečne nastúpime. Efraim nakoniec podľahol.

Celou cestou sme sa zhovárali. Ocko nakoniec priznal, že sa mu ten chalan pozdáva.

Naše ďalšie rande bolo nesmierne romantické. Konečne som stretla niekoho, komu som rozumela, niekoho, ktorému smiem veriť. Ef bol pre mňa ten pravý, cítila som to. Zavolať ma len tak, že či neskočíme vonku. Bolo mu jasné, že čosi ako pizza alebo koláče neboli vhodné, nakoľko som mala vtedy prísnu diétu, kvôli blížiacemu sa preteku.

Prišla som pred dom a na ulici stálo krásne červené autíčko. Ef vybehol a otvoril mi dvere, aby som naskočila. Neváhala som ani sekundu a letmo som ho pobozkala. Zapýril sa a nasadol na miesto šoféra.

-Mám pre teba prekvapenie Lexie. Chcel by som ti voľačo ukázať.- nežne načrtnol situáciu. S ním som bola ochotná ísť aj na koniec sveta. Zlyžovala by som aj Everest, keby som mala istotu, že ma bude čakať.

Vzduch bol chladný, taký decembrový a mala som v ten deň narodeniny. Ef to vedel. Sneh začal jemne poletovať. V rádiu hrala nádherne jemná pieseň, ktorá sa volala *Amazing grace* (Nesmierna milosť). Privrela som oči a vnorila som sa do celého deja udalosti.

Keď sme vystúpili z auta, boli sme na okraji centra.

-Lexie, je to veľké prekvapko a nesmieš to vidieť. Chcem, aby to bolo...tajomné. Zaviazem ti teraz oči, dobre? -kľukato mi popísal, čo ďalej. Prikývla som a jeho drsné dlane jemne prešli po mojich vlasoch. Zaviazal mi oči šatkou a voľačo vytiahol z kufra auta. Chytil ma za pás a kráčali sme nevedno kam. Začala som sa smiať. Bolo to také vtípné.

Otvoril veľké vráta a vošli sme do nich. Postavil ma, a potom si čosi s kýmsi šepkal. Chvíľu som tam stála ako blbá. Začula som nežne anjelské hlasy zboru. Po istom čase som si sama stiahla šatku z očí a predomnou stál zbor chalanov a dievčat s anjelskými hlasmi a boli vo veku ako ja a Ef. Uprostred nich sedel na stoličke Ef a začal hrať na violončele.

Jemne prechádzal drsnými prstami po strunách. Mráz mi prebehol po chrbte. Jednotlivé noty a tóny tvorili nádhernú melódiu. Stála som v kostole a neverila som vlastným očiam a ušiam. Taký talent, taký dar. Efraimové oči boli jemne privreté a keď, prechádzal na vysoké tóny, oči žmúril a na čele mu vybehli vrásky. Precit'oval každý jeden tón a ja s ním. Nikdy som nevidela človeka, stvoreného tak pre hudbu, ako jeho.

Milovala som každý jeden tón spod jeho mocných prstov, každé slovo z jeho úzkych úst, každý dotyk jeho vyšportovaného tela, každý pohľad zo smaragdových očí. Celého som ho milovala. Bol dokonalý...

-Lexie, toto je pre teba.- nežne povedal do mŕtveho ticha a ja som zmeravela. Začal hrať aj spievať *Amazing grace*. Silný hlas spieval v dokonalej symfónii s violončelom. Vyhrkli mi slzy. Každé slovo bolo pre mňa ako meč, ktorý prebodával moje srdce hlbšie a hlbšie.

Nechápala som, čo sa to so mnou deje. Vari sa Boh teší z návratu stratenej ovečky? A vôbec, existuje? Prečo mi nedal o sebe vedieť? Vari cez Efraima...? Neviem. Hlavou mi švihali myšlienky ako blesk.

Nedokázala som sa sústrediť na to, čo sa okolo mňa deje. Bola som uchvátená a strhnutá nesmiernou milosťou, pokiaľ to tak smiem nazvať.

-Lexie, čo je princezná?- nežne sa ma spýtal. Cez slzy som ani nevnímala, kedy vstal a podišiel ku mne.

-Neviem.- slabo som zamumlala, ale sotva verím, že ma počul.

Bola som vo vytržení. Nebolo to, ako keď sa spustím na lyžiach. Emócie, ktoré vo mne vyvoláva lyžovanie sú síce silné, ale nie až také. Trať sa raz skončí, avšak svah v Božom náručí nikdy.

Objala som Efa.

-Cez toto som pocítila...-potiahla som nosom, -ako ma Boh miluje. Chcem ho prijať do srdca...

Efraimová tvár sa rozžiarila a mal zjavne pocit, akoby sa mu to snívalo.

-Myslíš to vážne?- opýtal sa ma, lebo mi zjavne neveril. Pokývala som hlavou, že áno.

Obdaril ma mohutným objatím a poznamenal:- Prajem ti, láska moja, aby... ťa Ocko raz takto držal v náručí.

O Bohu som v podstate nevedela nič. Akurát nesmiernu radosť, ktorú som cítila vo svojom srdci.

Na ďalší deň som Efovi povedala, že sa chcem dať pokrstiť. Náuky, stretká, spievanie... Ako som mohla predtým týchto ľudí odsudzovať? Mali ma radi a ja ich. Keď ma pokrstili, bolo to ako v ten deň, čo som objavila Boha. Krásny deň.

Avšak keď sa to otec dozvedel...

-Ten chlapec ťa načisto skazil! Nevážiš si ani vlastného otca! Jediná dcéra a aj tá sa ku mne chová s neúctou! Mám len teba a ty mi dáš dýku do chrbta!...

Ale to nebolo ani z ďaleka všetko. Pozval si na koberček aj Efraima a všetko mu to vyčítal. Obaja sme to však aj napriek tomu zvládali s pokorou. Modlili sme sa spoločne za ocka a po čase... Pýtal sa ísť s nami na omše, až sa úplne obrátil.

Efraim ma na svoje osemnásť narodeniny zavolať na chatu. Len on a ja. Zbalila som si veci do malého kufríka, lebo sme šli len na jednu noc a vyšla som z izby. Ocko smi dal pusu na líce, aby som si dávala na seba pozor a odhrnul mi vlasy z čela.

-Zlatovlasá princeznička moja jediná...Je mi to ľúto, čo sa stalo.

-Ale ocko.- usmiala som sa, -my sme ti už dávno obaja odpustili.

Tvár sa mu rozjasnila.

-Dávaj si pozor.

Efraim zazvonil na zvonček a čakal, kým príde ocko otvoriť. Ef mi vyniesol kufor do auta, oznámil ockovi trasu kam ideme a ten ma len s malou dušičkou pustil.

Cesta trvala pól hodiny. Šli sme cez les, potom cez dediny. Samozrejme, ten „hrdina“ nevzal GPS ani mapu. Po chvíli sme zastali, nevedno kde, lebo došiel benzín. Pokúšať sa niekam volať bolo bezvýsledné, lebo sme nemali signál. Ako inak, niekde v lese...

-Prečo si nevzal mapu?- nehnevane som sa spýtala.

-Ale my sme...sa nestratili.- rozpačito odpovedal.

-Hlavne mi neklam do očí! Stratili sme sa v lese, sme bez paliva, bez mapy, ale čo je najhoršie... Sme bez signálu!- zvrieskla som na plné hrdlo.

-Keby si premýšľala, vzala by si ju ty... *Pani dokonalá.*

Ten sarkazmus a iróniu som neznášala z celej duše. Tieto slová som počúvala v jednom kuse od všetkých.

-A ako som mala vedieť, že taký „chytrák“ zabudne na takú podstatnú vec?! Nemáme jedlo, a kto vie, ako ďaleko je voľajaká dedina...Aaaach! Prečo som sa len na to dala?!

-Lebo...ma ľúbiš....? Lexie, čo sa s tebou stalo, veď takúto ťa nepoznám?!

-Daj mi pokoj!- vykrikla som na neho a sadla som si ku okraju cesty vedľa auta. Bolo to o nervy. To fakt som sa na toto dala?!

-Stavím sa, že nemáš ani deky, spacáky alebo stan...

Pokýval hlavou.

-No skvelé! Tak teraz tu umrznem na smrť... Nemuselo sa to stať, keby si vedel, kam ideme!

-Ale ja som to vedel!- ohradil sa, no nie úspešne.

-Nevedel!- zrúkla som z plných síl.

Teraz som sa už ani ja sama nespoznávala. Efraim sa otočil na päte chcel ísť preč.

-Kam teraz akože ideš?.- nechápavo som na neho zažmúrila a prehrabla som si vlasy.

-Niekam...Neviem...!

-Ach bože! Vieš ty vôbec niečo?- podrýpla som do neho bez kúska citu a zmilovania.

-Alexia, veď sa len pozri! Nie všetci sú taký, „dokonalý“ ako ty! Nie všetci majú toľko talentu! A inak úprimne? Je mi ťa ľúto, že tu len tak pokrikuješ a nič nerobíš.

Posledný kliniec do rakvy.

-A vieš čo najviac ľutujem? Všetok ten čas s tebou Efraim!

Neverila som, čo som v tom afekte povedala. Toto by bolo moc aj na koňa, avšak na Efraima to akosi nezaberalo a nič to ním nerobilo. Áno, nahneval sa, ale nekričal na mňa, nenadával... Bol úplne pokojný. Až ma to znepokojovalo.

-A vieš čo? Ja neľutujem, ani jednu jedinkú sekundu. Mám ťa rád aj takúto. Nahnevanú, ukričanú. Milujem ťa ešte viac.

Povedal to a prešiel mi hánkami po tvári. Mocne mi stisol ruku. Vášnivo ma pobožkal. Bola som v šoku, ale bolo to vzrušujúce. Božk z nervov. Tak verte, či neverte, taký som nikdy predtým nezažila. Bol to ten najsladší božk aký som cítila. Šli mi zimomriavky po tele.

Vedela som, že s ním chcem ostať do smrti. Iného by som nepobožkala.

Z tohto srdcervúceho momentu nás vytrhol hluk kolies z nejakého auta. Automaticky sme sa odtrhli.

-Nazdar mládež. Čo tu vystrážete?- ozval sa nejaký hlas z tatrovky.

-No... My sme sa stratili.

-Hej, lebo tento chytrák nevezal mapu.- precedila som cez zuby.

-Nechcete vziať do mesta?

Chlapík zaistil naše auto o tatrovku a priviezol nás na prvú benzínku. Efraim natankoval a keď sa vrátil, šmaril mi novú mapu do lona. Kým prešiel na druhú stranu, rozbalila som ju a pozrela som do nej.

-Takže, kam sa chystáme?- ozvala som víťazoslávne.

-Už sme to zrazu MY?!- osopene sa na mňa pozrel.

Bolo už čosi po polnoci, keď sme dorazili doprostred lesa. Malá chatka údajne patrila ich rodine. Vzal moju tašku a vošiel dnu bez povšimnutia. Dobré, nech je ako chce on. Nasledovala som ho a ovalilo ma teplo, vychádzajúce z veľkého kozuba uprostred obývačky, spojenej s útulnou kuchynkou. Cítila som sa skvelo. Všade navôkol len les a v samom strede ja a moja láska.

Bola som sama na seba nahnevaná za to, čo sa stalo pred pár minútkami v tom malom aute. Ef vyberal pripravené sendviče a varil teplú kávu. Bol veľmi šikovný a dobre sa na neho pozeralo.

Nervózne som si zapravila vlasy dozadu a podišla som k nemu.

-Ef? Smiem?- nesmelo som sa ho opýtala. Mykol plec, akoby bol stále našťvaný. Strápnila som ho pred tým týpkom a v tom lese toho bolo už fakt dosť.

Zozadu som k nemu opatrne pristúpila. Pozrela som sa na neho. Jeho statné telo vo mne vzbudzovalo rešpekt. Opatrne som ho chytila okolo pása a koncom brady som mu zaryla do ramena. Jeho ucho bolo vo výške mojich pier. Opatrne som ich otvorila. *Teraz nie. Nech sa ešte vytrápi. Nech si užije túto chvíľku.*

Po chvíľke mi to nedalo. Sledovala som jeho ruky, ako starostlivo krájajú zeleninu. Boli silné, ale aj nesmierne jemné zároveň.

-Prepáč.- prosto som riekla a pobožkala som ho na krk.

-Toto som prehnala.

Hlavu otočil ku mne a naklonil ju, čím sa mu prilepili moje kučery na spotenú tvár. Vedela som, že čakal len na toto. Skutočnou slabosťou nie je priznať si, že som spravila chybu, ale to, že som sa budem tváriť akoby nič.

V zapätí sa otočil a moju hlavu si pritlačil na hrud'. Robil to takto nespočetne veľa krát. Mala som pocit istoty. Ako keď nasadáte do auta a zapnete si bezpečnostný pás. Ef bol pre mňa ten pás. Jeden pohľad do tých očí ma uistil v tom, že všetko je v poriadku.

Večeru sme si preniesli do obývačky. Na malom konferenčnom stolíku boli samé taniere. Zo šálok sa dvíhala aromatická vôňa. Oproti gauču sa pýšil krásny kozub. Drevo praskalo. Efraim ma prikryl chlpatou dekou a pritisol si ma k sebe.

Chcelo sa mi plakať od šťastia. V priebehu mesiaca sa to celé udialo... Predstava toho, že zajtra o takomto čase budem v Osle ma privádzala do šialenstva. Efova ruka mi sklzla na plece a pohladila ma. Žiť pre ten moment a vychutnať si ho naplno bolo v ten večer prioritou.

Ráno som sa zobudila na gauči, ale Ef tam nebol. Prezrela som ostatné izby a znervóznela som. Automaticky som vykukla von oknom. Auto tam stálo. Les bol hustý. Zmocnil sa ma strach a panika.

Vybehla som na priedomie v šortkách a tielku, ktoré mali ponížujúcu ružovú farbu. Na nohách som pre istotu nemala nič.

-Ef...?- zavolala som a prebehla som okolo celej chatky. Vari by ma tu nenechal. Alebo..? On nebol jeden z tých. A v podstate sa cez noc nič nestalo. V podstate...

Obehla som celú chatku a dostala som sa k dverám. Dvere som nechala pôvodne otvorené, avšak teraz boli pribuchnuté. Neverila som vlastným očiam.

Nebol tu Ef a ja som dobre že nestála len v spodnom prádle a k tomu ešte aj bosá. Vlasý mi mierne chránili plecia pred mrazom, ktorý mi vyštípal líca do červena. Mráz mi behal po celom tele a nohy som si už necítila.

Zrazu sa predo mnou zjavil Ef. Neverila som vlastným očiam.

-Dobré ráno princezná.- vtisol mi bozk na líce.

-Verím, že máš kľúče...-podráždene som dodala.

-Jasné.- povedal s ľahkosťou a začal šmátrať po vreckách, ale nikde nič. Vystrašene na mňa pozrel. Bolo mi jasné, že ich nemá.